

HỒ THỨ MỘT TRĂM TÁM MƯƠI HAI

NHẠC LINH SAN CHÁN NGẤY CHÀNG BẠC HÃNH

Lệnh Hồ Xung mất ngủ đêm nhìn ra bờ sông. Chàng chăm chú theo dõi cuộc đấu giữa Nhạc Linh San và sáu tên đệ tử phái Thanh Thành đang đi vào giai đoạn gay go quyết liệt. Chỉ coi mấy chiêu chàng đã biết ngay Nhạc Linh San chẳng tài nào chống lại nổi đối phương được. Sáu tên đệ tử này đều là những tay hảo thủ ở phái Thanh Thành lại liều mạng tấn công thì dĩ nhiên cuộc đấu cực kỳ khốc liệt. Đang lúc cấp chiến bỗng một tiếng rú ối chao rất khủng khiếp vang lên. Một trong sáu tên đệ tử phái Thanh Thành bị kiếm chiêu của Nhạc Linh San chặt đứt cánh tay trái. Lệnh Hồ Xung khắp khởi mừng thầm. Chàng lẩm bẩm:

- Ta chỉ mong bọn Thanh Thành bị đánh lui. Bây giờ một tên bị trọng thương tất bọn chúng phải tụt nhuệ khí.

Chàng có ngờ đâu chẳng những năm tên kia không lùi nửa bước mà cả tên bị chặt đứt cánh tay cũng hùng hổ như người điên, sử kiếm bằng tay phải xông vào đánh ráo riết.

Nhạc Linh San mình đầy những máu. Thân sắc nàng lúc này coi thật khủng khiếp, chẳng khác chi một con thú dữ bị đối phương đánh rất quá phải lùi luôn mấy bước.

Trong lúc hoang mang nàng vô ý sẩy một cái, ngã lăn vào đồng đá vụn ở bờ sông.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi bật lên tiếng rú:

- Trời ơi!

Chàng lại lớn tiếng thóa mạ bọn đệ tử phái Thanh Thành:

- Quân mặt dày! Sáu người đánh một cô gái mà không biết xấu.

Bỗng nghe Doanh Doanh lên tiếng:

- Ngày trước chúng ta thắng Đông Phương Bất Bại cùng bằng biện pháp này đây.

Lệnh Hồ Xung nghe nàng nói cũng đúng lý. Chàng lẩm bẩm:

- Hôm ở Hắc Mộc Nhai bên mình bốn người nhất định bị hạ về tay Đông Phương Bất Bại. May nhờ Doanh Doanh nghĩ được diệu kế nàng tiến lại tấn công Dương Liên Đình làm phân tán tâm thần Đông Phương Bất Bại rồi sau mới phản bại thành thắng. Hiện giờ Dư Thượng Hải cũng dùng kế hoạch ấy. Sự thực hẳn không hay biết bọn mình đã hạ Đông Phương Bất Bại trong trường hợp nào. Đây chỉ vì hắn cấp trí nghĩ ra được biện pháp này, đáng kể là tay túc trí đa mưu.

Lệnh Hồ Xung chắc rằng Lâm Bình Chi thấy ái thê lăm vào tình trạng nguy ngập, nhất định phải tâm thần xao xuyến lo quay về cứu viện.

Không ngờ lúc chàng chuyển mục quang ngó lại bên này thì thấy gã vẫn thản nhiên tiếp tục ra chiêu đánh với Dư Thượng Hải, chẳng để ý gì đến cô vợ mới cưới đang cơn cấp bách, tính mạng tựa ngàn cân treo đầu sợi tóc.

Bên kia sáu tên đệ tử phái Thanh Thành cũng biết rằng cuộc tồn vong của bản phái cùng sự sinh tử của những người hiện ở đây đều tùy thuộc vào cuộc chiến đấu bữa nay có thể giết hoặc bắt được đối thủ hay không. Vì thế chúng ra chiêu tấn công Nhạc Linh San mỗi lúc một kịch liệt hơn.

Gã đệ tử bị chặt cụt chân tay sau ra máu nhiều không còn đủ sức cầm binh khí chiến đấu được nữa liền quăng trường kiếm đi, nằm xuống đất lăn xả vào toan ôm chân Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San cả kinh kêu thét lên:

- Bình đệ! Bình đệ! Mau lại giúp ta!

Lâm Bình Chi nói:

- Lão lùn họ Dư muốn coi Tịch tà kiếm pháp vậy để hấn coi cho đủ rồi hấn có chết mới nhắm mắt được.

Gã thi triển kiếm chiêu liên tiếp không ngừng khiến Dư Thượng Hải phải vất vả chống đỡ cơ hồ nghệt thở. Gã đem hết những điều sở học về Tịch tà kiếm pháp mà thay đổi chiêu số cho biết ảo khôn lường.

Lâm Bình Chi tuy ngồi trên mình ngựa nhưng nhờ kiếm pháp tinh tuyệt gã dồn ép Dư Thượng Hải vào tình thế chỉ còn đường chống đỡ, khó lòng có cơ hội phản kích.

Dư Thượng Hải tức giận gầm lên như thú dữ. Da mặt co rúm lại, bộ dạng cực kỳ cực kỳ hoang mang, coi rất thảm hại.

Nguyên võ công của Lâm Bình Chi chẳng những sở trường về thân pháp linh động tiến thoái khôn lường mà chính môn Tịch tà kiếm pháp cũng đã cao siêu gấp mấy mươi lần kiếm pháp của phái Thanh Thành mặc dù Dư Thượng Hải đã khổ công rèn luyện mấy chục năm trời.

Lệnh Hồ Xung cả giận quát:

- Người... người... người...

Chàng muốn trách Lâm Bình Chi chỉ ham chiến với Dư Thượng Hải chứ không chịu ra tay giải cứu cho vợ, nhất là gã nói mấy câu vừa rồi càng tỏ ra không quan tâm gì đến sự yên nguy của Nhạc Linh San và coi chuyện đùa giỡn với Dư Thượng Hải còn quan trọng hơn khiến chàng thêm bất mãn.

Trời đã xế chiều song ánh dương quang còn đang chói lọi. Lệnh Hồ Xung thấy Lâm Bình Chi hơi nhếch mép, nét mặt gã vừa ra chiêu đắc chí lại vừa phần nộ khiến chàng nghĩ tới lửa căm hờn nung nấu trong lòng gã đã bấy nhiêu năm nên lúc này gặp cơ hội gã quyết ra tay rửa mối thù chẳng đợi trời chung, rồi chàng cũng giảm phần tức giận gã.

Tình trạng Lâm Bình Chi và Dư Thượng Hải lúc này chẳng khác gì mèo bắt chuột. Bắt được chuột rồi mèo còn muốn hành cho điều đứng trăm chiêu rồi mới cắn chết. Có lẽ mối hận độc của Lâm Bình Chi còn tàn khốc hơn thế nữa.

Lại Nhạc Linh San la hoảng:

- Bình đệ! Bình đệ! Lại đây ngay!

Tiếng nàng thét lúu cả lưỡi tỏ ra tình thế khẩn cấp vô cùng.

Lâm Bình Chi đáp:

- Rồi tiểu đệ sẽ đến ngay! Sư tử rống mà chống đỡ thêm lúc nữa để tiểu đệ xử xong Tịch tà kiếm pháp cho hần coi hết đã. Lão lùn họ Dư cùng chúng ta vốn không thù không oán, hần phải bỏ đồ đệ đến Phúc Kiến tàn hại Phước Oai tiêu cực và hạ sát song thân tiểu đệ chỉ vì muốn lấy pho Tịch tà kiếm phổ. Vậy nay tiểu đệ phải cho hần coi từ đầu đến cuối môn Tịch tà kiếm pháp. Phải vậy không?

Gã nói mấy câu này rất thông thả, hiển nhiên có ý châm chọc Dư Thượng Hải chứ không phải chỉ để đáp lời Nhạc Linh San.

Lâm Bình Chi sợ đối phương chưa hiểu rõ liền hỏi thêm một câu:

- Lão lùn họ Dư! Ta nói vậy có đúng không?

Thân pháp lướt của Lâm Bình Chi lúc này càng tuyệt mỹ. Từ chiêu kiếm vung lên đến cái trở tay đều ngoạn mục. Thân thái cùng điệu bộ gã trông chẳng khác một cô nữ đệ tử phái Hoa Sơn đang luyện môn Ngọc nữ kiếm thập cửu thức.

Giả tử Lệnh Hồ Xung muốn coi Tịch tà kiếm pháp cùng chiêu thức của Lâm Bình Chi cho rõ để nghĩ cách phá giải thì lúc này là một cơ hội rất tốt vì vị trí chàng hướng về phía Dư Thượng Hải rất thuận tiện để coi cho rõ. Nhưng chàng còn bận tâm lo nghĩ về Nhạc Linh San chứ đâu có rảnh để coi kiếm chiêu của Lâm Bình Chi. Chẳng bao giờ chàng nghĩ đến ngày sau Lâm Bình Chi dùng đến những kiếm chiêu này để giết chàng. Một khi không nghĩ tới chuyện phá giải chàng chẳng cần coi kỹ làm chi. Nhất là Nhạc Linh San hiện đang lâm vào tình trạng thập tử nhất sinh. Thanh âm Nhạc Linh San vẫn tiếp tục kêu cứu rất gấp, Lệnh Hồ Xung không nhẫn nại được nữa chàng cất tiếng gọi:

- Nghi Hòa, Nghi Thanh sư tử các vị mau ra cứu Nhạc cô nương, cô không chống được nữa rồi.

Nghi Thanh đáp:

- Bọn tiểu muội đã hứa: hai bên đánh nhau thì mặc hai bên chứ không thiên vị bên nào. Nếu bây giờ về phe với Nhạc tiểu thư thì e rằng có điều bất tiện.

Người trong võ lâm đã nói rất nhiều về hai chữ tín và nghĩa. Nếu đem so sánh thì chữ nghĩa được coi trọng hơn chữ tín mấy phần. Tuy nhiên những võ sĩ danh môn chính phái đã hứa với ai một lời thì bất luận trường hợp nào cũng chẳng thể xóa bỏ được.

Chẳng những kẻ sĩ danh môn chính phái mà ngay những nhân vật bàng môn tả đạo hành vi của họ tàn độc vô lương, song một lời đã nói ra ngoài cửa miệng họ vẫn xem nặng bằng non. Thà rằng bị chết cũng đành quyết không hối hận.

Kẻ nào nuốt lời hứa đều bị người giang hồ khinh bỉ liệt vào hạng dê hèn.

Lệnh Hồ Xung nghe Nghi Hòa nói vậy biết là đúng sự thật.

Đêm hôm trước quần đệ tử phái Hằng Sơn nằm ở bên cạnh phong thiền đài, trước khi Dư Thượng Hải cùng Lâm Bình Chi động thủ bọn họ đã tuyên bố với Dư Thượng Hải là quyết chẳng nhúng tay vào bên vực bên nào. Giả tử bây giờ lại có người xông

ra cứu Nhạc Linh San thì đó là một việc làm thương tổn rất nhiều đến thanh danh bản phái. Bằng không cứu viện thì Nhạc Linh San tất bị nguy mất.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới đây không khỏi bồn chồn trong dạ. Chẳng không biết nói thế nào miệng ấp úng:

- Vụ này... vụ này... vụ này...

Doanh Doanh một là thấy Lệnh Hồ Xung ra vẻ băn khoăn hai là nghĩ tới Nhạc Linh San cùng trong bạn gái mà bị cưỡng dâm uy hiếp một cách bất công, nòng nổi lòng công oanh đột nhiên tung mình vọt tới bờ sông.

Nàng quay lại rút thanh loan đao hình bán nguyệt ở sau lưng ra đánh "soạt" một tiếng rồi đồng dạ tuyên bố:

- Các người hãy mở mắt coi cho rõ, lắng tai nghe cho kỹ: Ta đây là con gái Nhậm giáo chủ ở Triều Dương thần giáo. Nhậm Doanh Doanh chính thị là ta. Bọn người những sáu tên lại đường đường là nam nhân hán tử mà kéo bè hiệp lực để uy hiếp một người đàn bà sao không sợ anh hùng hảo hán giang hồ cười cho đến tẹo quai hàm? Bản cô nương giữa đường thấy chuyện bất bình, nhất định phải ra tay can thiệp.

Lệnh Hồ Xung thấy Doanh Doanh chịu xông ra can thiệp thì mừng rỡ vô cùng, thở phào một cái. Ngờ đâu vết thương của chàng lại nổi cơn đau kịch liệt phải nằm lăn trong xe. Bọn đệ tử phái Thanh Thành không để ý gì đến chuyện Doanh Doanh xông ra chúng vẫn liều mạng tấn công Nhạc Linh San. Nhạc Linh San lùi lại thêm bước nữa thì nghe đánh "bồm" một tiếng! Chân trái nàng đã bước xuống sông. Vì Nhạc Linh San không biết bơi lội nên một chân bước xuống nước rồi nàng rất đổi hoang mang, kiếm pháp càng thêm rối loạn. Giữa lúc ấy bỗng cảm thấy vai trái đau nhói lên nàng đã bị địch nhân đâm trúng một kiếm. Gã cụt tay thừa thế nhảy vào ôm chặt lấy chân phải nàng. Nhạc Linh San vùng kiếm chém xuống trúng vào lưng gã mà gã vẫn ôm chặt không chịu buông tay. Nhạc Linh San bỗng thấy mất tối sầm lại. Nàng la thầm:

- Mạng ta hỏng mất.

Nàng lại trông thấy Lâm Bình Chi phóng kiếm đâm chéch ra. Tay trái gã bắt kiếm quyết, hơi kiếm trên không gian thành đường cánh cung tựa hồ như người phô trương kiếm pháp trong lúc ung dung nhàn hạ thì lòng nàng rất đau khổ, uất khí bốc lên cơ hồ ngất đi. Đột nhiên trước mắt thấy hai thanh trường kiếm bay lên, rồi hai tiếng bồm bồm vang dội. Hai tên đệ tử phái Thanh Thành rút tằm xuống sông. Nhạc Linh San đầu óc rối loạn, tâm thần mê man, té nhào xuống. Doanh Doanh múa tít thanh loan đao, chỉ trong vòng hơn chục chiêu ba tên đệ tử phái Thanh Thành còn lại cũng bị thương hết. Bình khí của chúng đều tuột tay rơi mất, chúng đành phải rút lui. Doanh Doanh lại phóng cước đá tên cụt tay sắp chết nằm đó sang một bên rồi kéo Nhạc Linh San lên.

Nhạc Linh San nửa người dưới ngập trong làn nước sông, quần nàng đã ướt hết, xiêm áo cũng đầy đất cát, máu tươi bê bết.

Doanh Doanh đỡ cho Nhạc Linh San đi lên bờ sông.

Bỗng nghe Lâm Bình Chi la lên:

- Môn Tịch tà kiếm phổ của nhà họ Lâm lão lùn coi đã rõ hết chưa?

Một làn kiếm quang lấp loáng, hai đệ tử phái Thanh Thành bao vây ngựa đã bị trúng kiếm ở huyệt mi tâm. Lâm Bình Chi giật mạnh giây cương cho con ngựa nhảy vọt qua hai tên đệ tử phái Thanh Thành bị thương ngã lăn ra đó rồi ruổi ngựa chạy đi. Dư Thượng Hải kiệt lực cũng không rượt theo nữa.

Lâm Bình Chi cho ngựa chạy đến bên Nhạc Linh San và Doanh Doanh. Gã nhìn vợ bảo:

- Lên ngựa đi thôi!

Nhạc Linh San đột nhiên nổi lòng chán ghét tưởng chừng muốn chết đi còn hơn là phải theo gã. Nàng giương cặp mắt tức giận nhìn gã hồi lâu rồi nghiêng răng nói:

- Người đi một mình hay hơn!

Lâm Bình Chi hỏi:

- Còn sư tử thì sao?

Nhạc Linh San hần học hỏi lại:

- Người hỏi đến ta làm chi?

Lâm Bình Chi liếc mắt nhìn quần đệ tử phái Hằng Sơn một cái buông tiếng cười lạt rồi hai chân thúc vào vế ngựa lao đi.

Doanh Doanh không ngờ Lâm Bình Chi lại tuyệt tình với người vợ mới cưới đến thế! Nàng ôn tồn nói:

- Lâm phu nhân! Phu nhân lên xe tiểu muội nằm nghỉ ngơi quách!

Nhạc Linh San nước mắt quán quanh nhưng nàng ráng nhẫn nại cho khỏi trào ra nghẹn ngào đáp:

- Tại hạ... không đi! Cô nương... tại sao lại cứu tại hạ?

Doanh Doanh đáp:

Nhạc Linh San trong lòng tê tái nàng không nhẫn nại được nữa đành để nước mắt tuôn xối xả. Nàng ngập ngừng:

- Cô nương... cho tại hạ mượn một con ngựa được không?

Doanh Doanh đáp:

- Được chứ!

Nàng liền trở gót đi dắt một con ngựa đến.

Nhạc Linh San ngập ngừng:

- Đa tạ cô nương... cô thật là tốt phúc.

Đoạn nàng nhảy lên yên, bắt ngựa cho chạy về hướng đông tức là phía trái ngược với đường Lâm Bình Chi. Đường như để trở về núi Tung Sơn.

Dư Thượng Hải thấy Nhạc Linh San lướt ngựa chạy qua bên mình cũng lấy làm quái lạ, nhưng chẳng hỏi gì đến.

Hắn nghĩ thầm trong bụng:

- Thằng tiểu súc sinh Lâm Bình Chi chắc còn trở lại giết ta. Gã muốn cho kỳ hết bọn đệ tử của ta rồi để ta còn tro tro một thân rồi sau hắn mới hạ thủ giết mình.

Trước tình cảnh bi thảm của Dư Thượng Hải, Lệnh Hồ Xung không nỡ nhìn vào, chàng liền cất tiếng hô:

- Chúng ta đi thôi!

Gã đánh xe đáp:

- Xin tuân mệnh.

Gã quát một tiếng, vung roi lên không cho nó bật lên tiếng lách cách. Con lừa biết hiệu tung vó bước đi.

Lệnh Hồ Xung bỗng hừ một tiếng vì chàng thấy Nhạc Linh San đi chạy về phía đông mà xe lại chạy về phía tây. Lòng chàng se lại nhưng chẳng thể bảo đánh xe quay lại về phía đông. Chàng vén rèm xe lên nhìn về phía sau nhưng Nhạc Linh San đã mất hút chẳng còn thấy bóng hồng đâu nữa. Trái tim chàng tưởng chừng như chìm hẳn xuống miệng hầm bảm:

- Tội nghiệp cho nàng người đã bị thương lại tấm thân tro tro không người chiếu cố, chẳng biết làm thế nào cho được.

Bỗng nghe Nghi Lâm nói:

- Nhạc Linh San trở lại Tung Sơn đã có song thân cô ở đó trông nom cho rất là bình yên. Đại sư ca bất tất phải quan tâm.

Lệnh Hồ Xung nghe cô nói vậy cũng hơi yên dạ đáp:

- Phải rồi!

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Cô tiểu sư muội này thật tinh tế vô cùng. Bất cứ ta có tâm sự gì cô cũng đoán được.

Trưa hôm sau đoàn người đi đến một quán cơm nhỏ liền dừng lại để nghỉ ngơi ăn uống.

Thực ra quán cơm này không có chi đáng kể là một cái quán. Nó chỉ là một túp lều bên đường cái. Trong lều có đặt mấy cái bàn gỗ để bày đồ ăn uống bán cho người qua lại.

Quần đệ tử phái Hằng Sơn kéo đến đông quá, trong phạm điểm không đủ gạo cho bấy nhiêu người. May ở chỗ quần đệ tử phái Hằng Sơn đem theo đủ thứ nào gạo, nào cháo, nào bát đũa, chẳng thiếu thứ gì.

Mọi người liền khoét lò bên lều cỏ để bắc nồi thổi cơm.

Lệnh Hồ Xung ngồi trong xe lớn chẳng được bao lâu, lòng buồn rười rượi. Nhờ có thuốc trị thương của phái Hằng Sơn rất là thần diệu trong uống ngoài thoa. Thương thế của chàng đã đỡ nhiều.

Nghi Lâm và Nghi Thanh thấy Lệnh Hồ Xung nét mặt âu sầu liền đỡ chàng xuống xe điu vào trong lều cỏ để nghỉ ngơi. Lệnh Hồ Xung đăm đăm nhìn về phía đông.

© [HQD](#)